

„Danstheren“

et halvugentlig Uyheds- og Oplys- ningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danstheren“ udkommer hver Søndag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Be- taling, Adressforandring og al andet angaaende Bladet adreseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danstheren“ ledes indtil videre af Past. A. M. Anderjen som Direktions- Formand.

Alle Indsendelser — Afskrifter. For- tære Artikler og Korrespondancer sendes til Past. A. M. Anderjen, Rt. 1, Irene, South Dakota.

Rygheder sendes direkte til „Danstheren“, Dr. D., Blair, Nebr.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstheren“

Sjiler sendt til Subskribenter, indtil ud trykkelig Oplyselse modtages af Udgiverne og al Værd er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der abonnerer i Bladet, enten for at lade dem eller for at faa Oplysninger om det abonnerende, bedes de altid omtale, at de faa Abonnementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Søndag Morgen.

A. Geroft.

Hvad er Kilden til den Lygt, som i Dag har faldt mit Bæst? Hvor udsprang det Gladens Væls, som mig flytter Sind og Sjæl?

Kommer det fra Himlens Blaa, eller fra de Blomster smaa? Stammer det fra Fuglens Sang, valser det af Dug i Baa?

Støn er vel Gud Faders Jord, Himmeltelt og Blomsterlor; Men er vel den klare Luft, Rosenblus og Nelliduft.

Men hvad mig i Dag gør glad kommer ej fra Blomst og Blad, nej, det har en anden Rod: Søndag Morgen Krist optod!

Sødere end Fuglesang lyder Kirkeflorens Klang, blidere end Baarens Vind soalet Herrens Fred mit Sind.

Nu i Dag saa mildelig Jesus drager ind til mig, møder mig med Himmelsbrød, som befejrer Synd og Død.

Som sig Duggen sænker ned over Engen tør og hed, saa min Sjælehyrde god læfter mig ved Livens Floed.

Og som Lærten stige maa jublende mod Himlens Blaa, saa skal jeg med Lov og Pris svinge mig mod Paradis.

Vær velkommen, Herrens Dag, Frestsbud med Guds Velbehag, Ailbøvel i Ortenfanb, Klottelyd fra Hjemmets Land.

Efterklang fra Paradis til Vorherrens Jesu Pris, Forspil til min Himmelsang efter Jordens Dag saa lang.

Troft i Dag hver forrigfuld, fant Gud Faders Børnefuld, lut hvert Fængsel op i Løn, talb paa den fortabte Løn.

Bring den hele, arme Jord Hilfen nu fra Himmelfor; sig til mig med Herrens Røst: Troft dig, Barn, du er forløs!

Bibelforklaring.

„Den forlorne Søn.“ (Lut. 15, 11—32.)

Der er vel ingen af Herrens Lignelse, som er mere omtalt og mere bekendt end Fortællingen om den forlorne Søn. Det ligger ved mange Lignelser saa nær og saa lige til at nævne ham som et særegent Billede og Eksempel paa de mange Stifter, som vandre „langt borte“ fra Herren og

hans Samfund. Man plejer jo at vilde den forlorne Søn i de døde Men- nesters, som i Vantrø og vendt sig bort fra Livets Vej, og som løse i og med den Verden, der ligger i det ondt. Denne Betragtning er vist ogsaa rigtig nok; thi disse døde Menne- ster jo paa samme sørgelige Vandring som den tabte Søn var paa, da han var udenlands. Og skulle disse Menne- ster blive fæstede, da maa dette jo ogsaa lide ved, at de med den forlorne Søn vende tilbage fra „det fremmede Land“ fra Verdens store Stræde, og komme hjem igen til den Fader, der „antog dem til sine Børn i den hellige Daab“. Men med al denne Lygthed i de almindelige Træ, saa er der visse ejendommelige Fremtoninger i Lignelsen, som man ikke faar med ved en saadan almindelig Fortolkning, og disse vil jeg saa fortælle pege paa, i det Haab, at det kan tjene Medbristne til Oplysning og Vejledning.

Der er nu først det Træk, at den forlorne Søn kan selv gaa og komme i Tanke om, at det var galt fat med ham, at han var i en forsvundet Stilling. Og dernæst er der det Punkt, at han ogsaa ved egen Hjælp kan talde i Grindring, hvordan det havde set og endnu saa ud i hans Faders Hus; at selv Daglejere havde deres tronede Dage der. Og ligeledes kunde han ogsaa — og det uden andres Naarvæ- ring — fatte den Beslutning, at han vilde staa op og gaa hjem til sin Fader og betende sin Brøde. Og endelig er der ogsaa det at tage i Betragtning, at den forlorne Søn ser denne sin Brøde saa stor og forfødelig, at han tror ikke gøre Regning paa at komme ind i det gamle Sønneforhold igen, og han vil derfor nøjes med at bede sin Fader om, at han blot maatte blive antaget som en Daglejer, hvilken Bøn han dog holder tilbage, da han ser sin Fader og mærker hans Faderlærlig- hed. Det slaar ham nemlig nu, at det var bedst at tie angaaende det at blive Daglejer, og overlade til Faderen selv at afgøre, hvordan Forholdet skulde være og blive.

Naar vi nu ret overveje disse ejendommelige Træk ved den forlorne Søn, saa vil det vist lase os, at det er ikke saa lige en Sag uden videre at overføre alt dette paa alle døde van- tro Mennefter, selv om det stemmer nok saa godt med ens Dogmatik. Man venter jo saaledes ikke, at de mange van- tro Mennefter skulle, i Lygthed med den tabte Søn, af sig selv vaaone op til at se sin Glendighed. Nej det vil her tænke paa og tale om, det er, at der skal prædikes for dem, at der skal kaldes paa dem, alt efter den apostoli- ske Oplysning, at „Troen kommer derved, at man hører,“ nemlig Guds Ord. Og: „Hvorledes skulle de træ paa ham, om hvem de ikke have hørt? (Rom. 10, 14, 17.) Og ligesom maa ikke vil slaar sig til Ro med, at de van- tro og vilførende skulle selv komme til at indse, at de er paa vilde Veje, saaledes tør man heller ikke vente, at de selv skulle kunne finde tilbage igen, om de ved et eller andet Sted kommer til at standse. Nej vi ville snarere vente, at de i saa Tilfælde falde i Hænderne paa en eller anden Sværmer eller Sektmager. Vi mene altsaa, at der naodvædigvis skal prædikes, baade for at vække og reledge Sjælene. Men hoor og hoorledes skulle vi saa begynde med vor Prædiken til de døde, der have brudt deres Daabspagt, og som saaledes vandre paa Fortabels- ens Vej? Ja, vi skulle prædike Synd og Naade, naturligtvis, men kan der ikke være to Meninger om, den bliver der saa spurgt, hvordan man bedst skal anvende sin Tale om Synd og Naade paa disse forlorne Sønner og Døtre, saa kan dette vist behøves med alminde- lige Utryk; thi det er ikke let, under de mange forskellige Forhold, at dele Sandheds-Ordet retteligt, og derfor er det saa heller ikke saa let i det enkelte at sige, hvordan det skal gøres. Her skal Guds Naad være Tugte- og Væremester.

Men nu sætte vi, at der bliver præd- iket for en Flok døde Verdensmenne- ster om den store Brøde, de have be- gaaet, idet de have kastet den Naade- over Bord, som blev dem skænt i Daaben, og havde forladt den Troens Flok og det hellige Samfund, som de ogsaa blev døbte til, ja døbte ind i. Og er disse Mennefter saa af Dem, som ikke have faaet nogen kristelig Op- dragelse — og dem er der jo mange af — og som maa sige sig selv, at de har været i Berøring med levende Kristen- dom, saa bør man vist ikke forandre sig saa meget, om man faar det Ind- tryk, at disse Mennefter ikke fatte den

Tale. Thi her er Sagen den, at ved- kommende fattes Forudfatninger for at forlase, hvad der menes med det hellige Samfund og de salige Kaar, som de aldrig i Livet havde mærket no- get til. Et lille Træk i en noget an- tigen Retning kunde maa sige tjene til en Smule Velskning her. En folke- lig Foredragsholder hjemme i Dan- mark havde engang paa et Møde talt i lidt høje Toner „om Hjemmets Hgge og Glæde“. Ved Mødets Slutning git en fattig Arbejder hen til Taleren og sagde: „Ja, De talte stent nok om Hgge; men De maa vide, at jeg og mine Lige have svært ved at satte os ind i det, naar vi, trods alt vort Slid, ofte maa se paa, at Familien skal nø- des med at spise tørt Brød“. Ja saa- dan er det, man kan sigte saa højt, at man styder over Hovedet paa mange. Og dette gør man vist, dersom man forudfatter, at alle vantrø skulle kunne forlase, hvor dybt de er faldne, og hvor meget de er løbne bort fra. Thi de Stifter, der som sagt, ikke kristeligt er blevne taget ved Haanden under deres Opvækst, de have just ikke paa Trods vendt Herren Hggen, men de er aandelig talt ligesom kastet ud paa Gaden, en Gæring, der kan øves af saavel Forældre som af Væster og Lærere og hvem som helst. Og under slige Forhold gælder det meget om, at man under alt det, man mener at skulle sige, kan mærke den Tone i sit eget Herte: „Jeg ontes over Folket“.

Men hvad bliver det saa til med den forlorne Søn? Ja der var ingen, som kastede ham paa Gaden, men som en trofug Herre slog han i Bordet for sin Fader og forlangte sin Arvepart, for at han kunde komme ud paa Ver- dens store Gade, hvor det gaar løs med Grin og Løjer. Her er altsaa Tale om et virkelig Forsald, og ikke det at være under uhjælpelige Kaar. Og derfor kunde han ogsaa se sin Vordantbring som et virkelig Brud og dybt Fald. Saa hois vi ville finde den forlorne Søn med alle hans Træk og Ejendommeligheder, da skulle vi vist søge ham hos de døde Mennefter, over hvis Vugge der har lydt: „D stiv dit Raavn i deres Hjerter, og deres i din højre Haand!“ Og som i det hele have faaet Begreb og Forstaaelse af, hvad Kristendom er. Naar saa- danne slaar sig selv til Verden, da for- staa de sig selv, hvad det er, som de have vendt Hggen. Og det hænder ogsaa, at saadanne strafaldne, ligesom den forlorne Søn, kunne med deres indre Sjæle se deres triftige Vardoms- hjem. Og disse Minder kunne saa blive den Prædiken, der baade bringer dem til „at gaa i sig selv“, og til at vende tilbage. Man kan saaledes lase om en og anden, hvorledes hans Mo- ders tidlige Bønner og moderlige Formaninger have ledet op i en vilfø- rende Sjæl og ført ham tilbage til Faderhøjet, Guds Kirke paa Jord. J. P.

Lillicer og Vog.

Det mandlige og det kvindelige Na- turel kan være forskellige i mangt og meget. Det bliver dog altid tun en Individualitetsforskel — ingen Aris- forstel. Derfor gælder ogsaa til enhver Tid de samme etniske Grundlove for beage. Dette stadfæstes tillige overalt i Guds Ord, og vi bør aldrig i et kristeni-Samfund lefle med den grund- bebenste Tankegang, at Mandene er mindre bundne af Moralens og Sæ- deligheds Grundlove end Kvindene. Et urent Herte, et smudsigt Begær og en letførdig eller raa Tunge er abso- lut lige saa fordømmelig hos Manden som hos Kvinden.

Vi finder det selvfølgelig i sin Or- den, at den unge Mand ikke vælger sig en Hustru blandt Kvinder med smud- sige Tanker, letførdig Mund og urene Handlinger. Men hvorfor da ikke lige saa varmt hvide vore Søstres og Dø- tres Ret til at træve absolut Renhed, naar de træffer deres Vælg? Gør vi det, maa sige? Eller — hvad være et — hævdere vore unge Kvinder selv denne deres absolute Ret?

Naar vore Kvinder en Gang blive saa adelige i dette Ords bedste For- stand, at de træver en Mand af „re- neste Kongeblod“, før de giver deres Herte bort, og aldrig nedværdiger sig til at slutte Forbund med den leifin- dige og forløbne Kavaler, selv om hans Ansigt er nok saa „sødt“, hans An- stand nok saa elegant og hans Vem- mebog nok saa vel spættet — da vil de lykkelige Væglefaders statifiste Sandfærligheds punkt flytte sig et for-

baefende langt Stykke til den rigtige Side. Disse snehoide Blomster, anbragte i fedtede Knaphuller paa affaltede „Prince Alberts“ — eller med andre Ord: dette, at vore rene Søstre og Døtre blive gifte med blafere og „erfarne“ Kavalerer, er den sørgelige Grund til, at vi saa ofte maa høste Klinte, hvor vi havde Grund til at vente en gynlden Hvedemarf.

Kære Søster, plukker du Røser, der er halvt forlørede af Insettlarver? Spiser du forlørede Meloner? Eller vælger du til din Sommerkjole et Stof, der mister sin Farve, første Gang det kommer i Væfteskab? Vist gør du ikke, nej! Men urager du lige saa hurtigt og ubetinget, naar der er Tale om at vælge din Livsven? Sat, at den anløbne Herre, der præsenterer sig for dig, er flot i Tøjet, danset, slyn- get og deflameret „comme-il-faut“, er en routineret Sportsmand, en komplet Gentleman i Hensende til hore An- stand, og at han — last, but not least — kan give dig forklar Diamantring i Hæstensgaave — — — hvad saa, lille Søster? — — — Og dog gør du bedre i at lase raadne Fæstener til Skullebrug for hele Aaret end at vælge den „Herre“ til din Husbond for hele Livet.

Og saa tilfødt et Spørgsmaal til dig, Mr. Dandy: Naar du en Gang kommer til Eighedsens Port, hørhen det rullende Hjul, vi talder Tiden, fører os alle med en forbløffende Hast, tror du saa, der gives lempeligere Vil- taar for dig, fordi du er en Mand, end for en stakkels syndeblud og an- gerfuld Kvinde? Eller tror du, at den Lærdom der vil staa ved Magt, som du saa hurtigt nemmede i et tan- kelseft og mere end halbt afstriknit Samfund, at din Natur træbde an- dre moraliske Maximer, friere Hori- zont og videre Grænser end Kvindens, fordi du var en Mand?

Hyg og dog lykkelig.

Der er vist nogle af Bladets Læ- sere, som har hørt Tale om Jeller, den bekendte Grundlægger af Opdragelses- anstalten Bruggen. En af dem, der var til Stede ved sin Anskalts Aars- møde i 1888, skriver følgende:

„Jeg saa den Gang den nu hen- søvede Inspektør Jeller. Hans Bro- der, den i vide Kredse kendte Leder af Hørbredelsesanstalten Wännedorf ved Zürichersøen, Samuel Jeller, frem- satte for Forsamlingen det Spørgs- maal: „Er du lykkelig?“

Og derpaa forsatte han: „Her ser J min Broder sidde. Han har vidnet, at han er lykkelig. Det glæder mig mere end at høre, at Storheringen af Baden vil være Anstaltens Bestyrer.“

Et lykkeligt Knekst! Hvem glæ- der sig ikke, naar han træffer et sa- dan? Der sad Jeller, helt lam og dog — lykkelig! Stulde han kunne give Timer paa sin Stole, maatte man høre ham fra Værelse til Værelse, og dog var han — lykkelig; Brev og andet besklig kunde han ikke strive selv, da hans Hænder var lamme; han maatte dikttere dem, og andre strive dem for ham, og dog var han — lykkelig! Hans Sjæle lyfte, og hans Ansigt straaledes, saa hver den, som saa ham, maatte sige:

„Denne Mand ejer den Fred og Glæde i sit Herte, som Verden aldrig kan give.“

At se paa ham var mig en traf- tigere Prædiken end mange af dem, jeg har hørt om Søndagen i Kirken. En lang Tid laa han sig af Glid. Da der var gaet 25 Aar hen for ham, medens han var i den Tilfand, skrev han i sit Maanedssblad: „Jeg fejser mit 25 Aars Jubilæum som høg. I 25 Aar har jeg næppe noget Væ- bilt været uden Smertor. Men jeg jubilerer over, at Gud har været mig naadig i denne lange Tid. Manges Troens Bøn er bedt af mig og for mig, men Gud har behaget at labe mig beholde min Sgdom.“

At lide saadan, at man under sta- dige Smertor dog er fuld af Glæde, Lov og Pris, det kan tun et Guds Barn, som ved Frelseren Jesus Kris- tus har fundet Vej til Gud Faders Hjerter, og der er bleven stille, og som stille er forbleven der, saa han fra ham daglig og hver Time paa Dagen faar Kraft til at bære det Kors, som han lægget paa. Gud kan tilvisse udbrø sige af deres Lidelse paa underfuld Maade. Der er Videnheds nok berom. Men Gud befrier ikke alle troende, bedende Kistne

fra deres Sgdom, det viser Jellers Eksempel os. Men er det ikke lige saa stort og tilbødelighedsdygtigt, at han giver et Mennefle midt i den sværeste Sgdom Kraft til at holde ud og et Hjerter fuldt af Fred, og at han sætter en saa- dan Korsbærer som Jeller til Væf- gelse for mange?

Derfor, „lader nogen ondt, han bede“. (Zaf. 5, 13). Den himmelske Fader giver dem gode Gaver, som beder (Matth. 7, 11). Men af hvad Art de gode Gaver skal være, om du skal saa Hørbredelse eller Taalmodighed i Lidelsen og Helliggørelsens Kræfter, saa du ogsaa kan blive til Væfingelse for dem, som omgibe dig — det skal du trostigt overlade til ham; han ved, hvad der er bedst for dig, og hvad der mest skal befordre hans Være og hans Sags Fremme.

Om høg eller frist — gid du i Sandhed kunde sige: „Jeg er lykkelig.“ „Ar. Hbl.“

Bislop Tunders Misjonskald.

For mange Aar siden stod en fattig, ung engelst Kunstner foran sit Staffeli og malede „En falden Kvinde“.

Alt som Arbejdet stred frem, be- togtes den unge Mand mere og mere af det sørgelige Stykke Virkelighed, han var i Færd med at fremtrille.

Maleriet viste en stormfuld Vinter- nat, og den stakkels Kvinde, indt klædt, knugede sit spæde Barn ind til sig, og slæbte sig frem gennem de mørke, øde Gader.

Kun hift og her blinkede et svagt Lys, men alle Døre vare lukkede og stænge.

Kunstneren blev selv saa greben af Nøden, der talte ud af den uhykkel- ligs Ansigt, at han kastede Penselen paa Gulvet og raabte:

„Hvorfor nøjes med at male det, hvorfor ikke gaa ud og redde den virke- lig faldne og fortabte?“

Som sagt, saa gjort. Han opgav sin Kunstnerbane, git til Universitetet i Oxford og hjalp sig gennem Stu- dierne ved Hjælp af sin Pensel og Palet.

I et Par Aar var han Præst et Sted i Nordengland, git derpaa til London og arbejdede blandt de faldne Kvinder i Slumkvartierne. Han tom i nært Forhold til Præbendarius For- sekretar for det firtellige Misjons- selskab, og tom ind i Hjemmearbejdet for denne Misjon.

En Dag meddelte han imidlertid sin faderlige Ven, at han ikke længere kunde finde Tilfredsstillelse i at blive ved at arbejde herhjemme, hvor Euan- geliet dog havde lydt saa længe, men det var hans mest brandende Vnske at maatte gaa til de mørkeste Hedninge- lande og frelse de uhykkeligt stillede blandt de fortabte.

Han sendtes da som Missionar til Afrika, og saaledes git det til, at han senere tom til at efterfølge Ugan- das Martyrbislop Hannington i Em- bedet.

J. E. i „Ar. Hbl.“

Ikke blot een, men alle Sider af en Sag.

A. J. Dahm.

I „Danstheren“ for 9. Juni d. A. findes et Stykke under Overstriften: „Et Midde! til Børneopdragelse“, hvoori fortælles, hvorledes en vis, gud- frugtig Moder hovedsagelig plejede at opdrage sine Børn. Hun gav dem ikke legemlig Kærlighed paa ubarmhjer- tig Maade for begaaede Forseelser, men berimod had hun med dem entfel- vis om Afstien, naar de stulde i Seng, og nævnded den Uarlighed, som hvoert Barn havde gjort sig skyldig i, hvoifet uretredede saa meget. Hertil vil jeg sære, at hendes Fremgangsmaade var god, og at jeg vil anbefale alle For- ældre at bruge selv samme Fremgangs- maade. Men om nogen ved at lase om vedkommende Moders Fremgangs- maade vil drage den Slutning, at legemlig Kærlighed er unødvendig i Bør- neopdragelsen i saa godt som alle Til- fælde, saa sværet jeg, at en saadan Slutning er baade vild og gal og vil komme til at gøre mange Ulykter.

Efter det Kændskaab, jeg har til Men- nefter, ved jeg bekæmt, at en Mængde af dem, der selv har ulydige Børn, og som følger, at det at staa deres Børn er ligesom at staa deres eget Hød og Blod, meget let styrkes ved tun at se denne Side af Sagen, saa-

ledes som denne er fremfat i oven- nævnte Stykke i „Danstheren“. De styrkes til at forstaae deres Børne- opdragelse, som denne hvidindtil har været lebet, i samme Spor som den gamle Opperstefættor og Dommor i Israel i det gamle Testaments Tid, den svage Eli, git. Han havde jo to ugubelige Sønner, som han forma- nede, men forsømte at straffe. Disse Sønner vilde det uden Tvivl have gaaet bedre, hvis de ved Siden af Formaninger havde faaet legemlig Kærlighed i Tide. At undlade at tugte et Barn, naar det trænger til Tugt, er at gøre det Stede. Guds Ord lærer da ogsaa det meget tydeligt. Der staar: „Hvo, som sparer sit Kås, hader sin Søn; men den, som elsker ham, tugter ham tidlig“ (Ordsp. 13, 24), og der staar, at Børn skal op- fødes i „Tugt“ og Herrens Forma- ning (Ef. 6, 4). Jo, der mangler ikke Udtalelser i den hellige Skrift om, at Børn skal have legemlig Kærlighed, Op- drager nogen Børn efter deres eget kloge Hoveds Tanter og ikke efter Bi- belens Være om Børneopdragelse, ja, saa vil Fremtiden vise, at Børnene bliver derefter. Der er stor Fare for, at saadanne Børns Forældre ikke vil faa ret megen sand og sund Glæde af dem i den kommende Tid.

En ældre, erfaren Mand i Dan- mark, en lærd Jurist, der er Birke- dommer, og som ingen kan fratende Indsigt i Sagerne, spurgte mig, om jeg holdt fort, at en vis yngre Stole- lærer havde Ret, naar han vilde sætte sig som Princip aldrig at røre et Barn med Haanden i Skolen, da han var af den Overbevisning, at legemlig Kærlighed var unødvendig. Jeg saa- rede, at jeg intet havde hørt om Stole- lærerens Tanter; men var de, som Birke dommeren sagde, da var de gan- ske forstafelige. „Er dette Deres hjertelige Mening, Hr. Dahm?“ spurte Birke dommeren. Jeg sagde bekæmt: „Ja.“ „Saa er vi to enige om denne Sag,“ sagde han. Saa talde Birke dommeren en Del til mig om de mange forskellige, sørgelige For- før, der i vor Tid viser sig her og der siden hen i Menneflivet, fordi Tugten i Barndomstiden var for slap.

For en Del Aar tilbage plejede jeg hvoert Sommer at underdise i danske Børnefolks her i Amerika. Jeg vilde meget nødig give et Barn legemlig Kærlighed. Hver Gang Naodvædig- den hød mig at gøre det, gjorde det mig meget ondt; men gøres maatte det af og til. Det var Omforgen for Børnenes Vel, der drev mig til at refoe, naar lærlig Uiltale i Forvejen havde vist sig at være utilsiraktelig.

Omforgen for Børnenes Velraad maa altid være Bedaggrunden til at tugte, og der maa tugtes saaledes, at Børnet mærker det lærlige Sunde- lag hos den, der tugter. I Brede maa ingen tugte. Der staar jo: „I Fædre, oprirer ikke eders Børn“ (Ef. 6, 4). Bedder du Gud oprigtigt om, at han vil give dig Ro i Sindet, naar du skal tugte Børn med din Haand, saa vil han give dig denne Ro, i Fald du efter at have faaet den selv ingen Ros og Være vil have derfor. Til- sigter du at naa et stort Navn blandt Mennefter for Dgthighed som Børne- opdrager, da kan du godt bede om Ro i Sindet til at tugte Børn med og dog ikke faa denne; thi naar du sger Være blandt Mennefter, da er du en Tvo, der tager den fra Gud. Det hedder: „I bede og saa ikke, fordi I bede ilde, at I det kunne forføre i eders Væ- lykter (Zaf. 4, 3).

Ved i Nygangs, og du skal faa:

Den 15. Juni 1903.

* * *

Uden at vilde sige stort høerten for eller imod den ovenfor fremhølte Be- tragtningsmaade, vil vi blot ubtale et Par Tanker. Moderen havde sikret det Fortrin, at hun talte af Er i a r i n g, talte om et Midde! men med Held havde anvendt, og hvoraf hun havde høstet Væfingelse. Og det er et Hejlskyn, at det ikke skulde være Tugt eller Kærlighed i at klage over Børnets Synd til Herren. Det kan gene være, at saadan Klage i Børnets Paa- høit slog haardere end noget Kås. Paa den anden Side er det slet ikke afgjort, at der tugtes, fordi der bruges Kås eller anden legemlig Kærlighed. Hoved- sagen er sikret at kunne opdrage Børn saaledes, at det faar Kærlighed til Gud og alt godt, og Afst til Djevlelen og alt ondt, baade det, der findes andet Steds i Verden.

Re b.